Jos Vervuurt

Van: Jos Vervuurt
Verzonden: donderdag 8 april 2021 17:01
Onderwerp: FW: coffeeshops Roermond
Bijlagen: FW: Ultspraak rechtbank 29 maart

AAN
Leden van de raad

Hierbij de mail van bgm. Donders aan de omwonenden van de coffeeshops.

Groet,
Jos Vervuurt

Van: Rianne Donders-de Leest
Verzonden: donderdag 8 april 2021 16:28
Aan::j.stuff@ziggo.nl>; 'Olaf Schouten' <olafschou@gmail.com>
CC: Maurice Verburg <mauriceverburg@roermond.nl>
Onderwerp: coffeeshops Roermond

Geachte dames en heren,

Door middel van dit bericht zou ik graag willen reageren op uw e-mails van 10 maart 2021 en van 5 april 2021, waarin u – kort gezegd – mij deelgenoot maakt van uw zorgen over de ontwikkelingen in het coffeeshopdossier.

Uiteraard begrijp ik dat, zeker gelet op de recente berichtgeving in dagblad De Limburger over de uitspraak van de rechtbank Limburg, u zich afvraagt of de verplaatsing van de coffeeshops mogelijk blijft. Toch kan ik u meedelen dat de gemeente nog steeds op koers ligt voor wat betreft de uitvoering van het coffeeshopbeleid. Dat geldt ook indien daarbij rekening wordt gehouden met de duur van een hoger beroepsprocedure bij de Raad van State. De uitspraak van de rechtbank van 30 maart jl. noodzaakt daarom nu niet tot een koerswijziging. Het hoger beroep kan ons in dat verband de noodzakelijke duidelijkheid bieden.

Voor de volledigheid voeg ik ook de mail bij die ik gisteravond aan onze gemeenteraad heb gestuurd. Ik heb de gemeenteraad eerder toegezegd dat ik hen zal informeren als er relevante ontwikkelingen zijn, en daarnaast staat het onderwerp "coffeeshops" als vast punt op de agenda van de commissie Bestuur en Middelen zodat we ook een vast moment hebben belegd om bij te praten op dit onderwerp. Ik heb de gemeenteraad gisteren laten weten dat ik u een bericht zou sturen, ik stel hen daarom ook in kennis van dit bericht.

In het vertrouwen u voor nu voldoende te hebben geïnformeerd, teken ik ,

met vriendelijke groet,

Rianne Donders- de Leest
Burgemeester Roermond

Jos Vervuurt

Van: Jos Vervuurt
Verzonden: woensdag 7 april 2021 22:06
Onderwerp: FW: Uitspraak rechtbank 29 maart
Bijlagen: Nederlands Juristenblad Het verdelen van schaarse publieke rechten verder gecompliceerd.pdf

AAN
Leden van raad en college

Zie mail hieronder van burgemeester Donders + bijgevoegd bestand.

Groet,
Jos Vervuurt

Van: Rianne Donders-de Leest <RianneDonders@roermond.nl>
Verzonden: woensdag 7 april 2021 21:50
Aan: Jos Vervuurt <josvervuurt@roermond.nl>
Onderwerp: Uitspraak rechtbank 29 maart

Geachte leden van de gemeenteraad,

Gelet op een aantal vragen, inclusief de vraag van de LVR om het onderwerp als hierboven vermeld voor morgen te agenderen in de raadsvergadering, wil ik het volgende met u delen:

Afgelopen week heb ik u bericht over de uitspraak van de rechtbank Limburg van 29 maart jl. inzake de door de eigenaren van de coffeeshop aangespannen procedures mbt de schaarse vergunning.
Met deze mail bevestig ik dat ik tegen deze uitspraak in hoger beroep ga. Ook na bestudering van het vonnis, blijf ik van mening ben dat de uitspraak van de rechter aanvechtbaar is en dat wij zowel de keuze voor de schaarse vergunning als het coffeeshopbeleid zorgvuldig en weloverwogen hebben gemaakt en dat ook goed kunnen beargumenteren.

Uit de door u en mij ontvangen brief van de omwonenden en de inmiddels aangekondigde motie van de VVD maak ik op dat er zorgen bestaan over de houdbaarheid en haalbaarheid van gestelde doelen. Zoals de verplaatsing in 2024. Die zorgen deel ik niet. Het coffeeshopbeleid is opgesteld waarbij rekening is gehouden met de recente ontwikkelingen in de jurisprudentie van het beginsel van gelijke kansen, maar ook met het standpunt dat daarover is ingenomen in de literatuur. Een autoriteit op het gebied van schaarse rechten is mr. dr. Annemarie Drahmann (zij is gepromoveerd op dit onderwerp) en zij heeft specifiek over schaarse rechten in relatie tot coffeeshops bijgevoegd artikel gepubliceerd. Hiermee beantwoord ik de vraag van de heer Achten, over de juridische adviezen die ten grondslag hebben gelegen aan onze keuze.
Bij het vaststellen van het coffeeshopbeleid is ook rekening gehouden met de tijdspanne van juridische procedures, zoals ik u eerder heb gemeld. Ook met de duur van dit hoger beroep liggen wij nog steeds op koers om de locaties van de coffeeshops uiterlijk oktober 2024 te verplaatsen. De rechtsgang die wij nu aangaan kost inderdaad tijd, maar kan ons helpen op termijn weer tijd en nieuwe procedures besparen. Verplaatsen zonder deze juridische duidelijkheid heeft ook geen zin; we moeten helderheid hebben om te voorkomen dat er vergunningen worden afgegeven die later juridisch niet houdbaar zouden blijken.
Zowel de omwonenden van de coffeeshops als de motie van de VVD dringen aan op een gesprek met de eigenaar van de coffeeshop om al op korte termijn tot verplaatsing te komen. Dit is onmogelijk. We zijn gestart met een weg om te komen tot verplaatsing waarbij we, rechtdoende aan het gelijkheidsbeginsel, gelijke kansen hebben gecreëerd voor ondernemers. Door nu op korte termijn – en buiten de reeds gestarte verdelingsprocedure om - een verplaatsing

van één kandidaat te willen afdwingen, doorkruis ik dat en dat zou overigens ook tot zeer risicovolle juridische procedures leiden.
Op dit moment bezien wij welke stappen in het coffeeshopbeleid wel kunnen worden uitgevoerd- en wat moet wachten tot er meer duidelijkheid is.
Natuurlijk hadden wij het aangenamer gevonden als we door de rechtbank Limburg in het gelijk waren gesteld- maar de nuchterheid dwingt mij ook om te zeggen dat de kans groot zou zijn geweest dat bij ons gelijk, de tegenpartij ook in hoger beroep zou zijn gegaan. En precies daarom hebben wij vooraf rekening gehouden met juridische procedures en de tijd die dat zou kunnen gaan vragen. En die tijd hebben we.

Voor nu is dit wat ik over de voortgang van het coffeeshopdossier kan zeggen. Nu de zaak weer onder de rechter gaat, wil ik het daar toe beperken. Uiteraard kunt u het punt agenderen, dat staat u vrij, maar meer dan wat ik nu met u wissel kan ik in het belang van het beoogde doel, niet met u delen.
Ik heb u eerder toegezegd dat ik u op de hoogte zal houden van ontwikkelingen. Dat heb ik ook gedaan. En zal ik doen zodra de zaak daartoe aanleiding geeft. Aan de omwonenden van de huidige coffeeshops stuur ik een kopie van deze mail met een begeleidend woord.

In het vertrouwen u hiermede voldoende te hebben geinformeerd, teken ik,

Met vriendelijke groet,

Rianne Donders- de Leest
Burgemeester Roermond

NJB 2019/1856

Het verdelen van schaarse publieke rechten verder gecompliceerd

Wat is de juridische status van een schaarse gedoogverklaring?

Annemarie Drahmann, datum 09-09-2019

Datum
09-09-2019
Auteur
Annemarie Drahmann[1]
Folio weergave
Download gedrukte versie (PDF)
JCDI
JCDI:ADS74896:1
Vakgebied(en)
Mededingingsrecht / Bijzondere onderwerpen
Bestuursrecht algemeen / Besluit (algemeen)
Bestuursprocesrecht / Algemeen
Horecarecht / Drugs

In 2016 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State geoordeeld dat bij de verdeling van schaarse vergunningen mededingingsruimte moet worden gecreëerd. In reactie hierop hebben meerdere burgemeesters aangegeven hun schaarse gedoogverklaringen voor coffeeshops transparant te moeten en willen verdelen, bijvoorbeeld door middel van een tender of loting. Op 24 april 2019 heeft de Afdeling geoordeeld dat tegen zowel de verlening als weigering van een gedoogverklaring geen bestuursrechtelijke rechtsbescherming open staat. Welke consequenties heeft dit voor de verdeling van schaarse gedoogverklaringen?

1. Inleiding

'Voortbestaan coffeeshop Diamond in Doetinchem onzeker' kopte Omroep Gelderland op 25 april 2019.[2] In het artikel staat dat volgens de burgemeester van Doetinchem op grond van 'een uitspraak van de Raad van State in 2016 de gemeente met een nieuwe aanbesteding [moet] komen, zodat "iedereen" de kans krijgt in Doetinchem een coffeeshop te beginnen.' In andere gemeenten zijn vergelijkbare procedures gestart.[3] De uitspraak waaraan wordt gerefereerd is de *Vlaardingen*-uitspraak waarin de Afdeling oordeelde dat als er slechts één exploitatievergunning beschikbaar is voor een speelautomatenhal, het bevoegd gezag mededingingsruimte moet creëren.[4] Daags voor het nieuwsbericht oordeelde de Afdeling dat tegen zowel de verlening als weigering van gedoogverklaringen geen bestuursrechtelijke rechtsbescherming open staat.[5] In deze bijdrage zal ik eerst beide juridische ontwikkelingen in algemene zin beschrijven. In paragraaf 2 zal ik ingaan op de uitspraak van de Afdeling over gedoogbeslissingen en in paragraaf 3 op de verdeling van schaarse vergunningen. Vervolgens zal ik in paragraaf 4 deze twee ontwikkelingen toepassen op de verlening van een schaarse gedoogverklaring voor een coffeeshop. In paragraaf 5 zal ik afronden en betogen dat, als de bestuursrechter geen uitzondering aanneemt op de nieuwe lijn over gedoogbeslissingen, de wetgever aan zet is om adequatere rechtsbescherming tegen de verlening van schaarse gedoogverklaringen te creëren. Daarnaast zouden gemeentebesturen er tot die tijd verstandig aan doen om naast de schaarse gedoogverklaringen ook schaarse exploitatievergunningen te creëren.

2. De juridische status van gedoogbeslissingen

2.1. Inleiding

In de Afdelingsuitspraak van 24 april 2019 over gedoogbeslissingen was de casus als volgt. In Hoogeloon (gemeente Bladel) is omstreeks 1933 een stal met overkapping gerealiseerd. Voor deze stal is geen omgevingsvergunning verleend. Volgens het college van burgemeester en wethouders is het nu nog handhavend optreden tegen het bouwwerk onbillijk, maar willen zij ook niet het bouwwerk legaliseren. Daarom wordt een persoonsgebonden gedoogbeslissing genomen waarin staat dat de huidige eigenaar onder bepaalde voorwaarden het bouwwerk mag laten staan. Een van deze voorwaarden is

Link: http://deeplinking.kluwer.nl/?param=00D237D0&cpid=WKNL-LTR-Nav2
Alle (auteurs-)rechten op dit document berusten bij Wolters Kluwer Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitdrukkelijk voorbehouden. Dit document is gegenereerd op 05-04-2021. Kijk voor meer informatie over de diensten van Wolters Kluwer op www.wolterskluwer.nl

dat bij verkoop of overlijden het bouwwerk binnen zes maanden moet worden verwijderd. De eigenaar van het bouwwerk was het niet eens met deze voorwaarden en wendde zich daarom tot de bestuursrechter.
Het is alleen mogelijk beroep in te stellen bij de bestuursrechter als sprake is van een besluit (artikel 8:1 Awb). Een van de kenmerken van een besluit is dat het besluit een publiekrechtelijk rechtsgevolg tot stand moet brengen (artikel 1:3 Awb) en dat is problematisch bij een gedoogbeslissing: is een gedoogbeslissing niet slechts een informerende mededeling dat vooralsnog en onder voorwaarden geen gebruik zal worden gemaakt van de handhavingsbevoegdheid van het bevoegd gezag?
De jurisprudentie van de Afdeling over gedoogbeslissingen was onduidelijk. Als een gedoogbeslissing werd verleend, konden derden – bijvoorbeeld omwonenden – zich wenden tot de bestuursrechter. Omwille van de rechtsbescherming werd een gedoogbeslissing dan aangemerkt als een besluit. Tegen de weigering om te gedogen kon de verzoeker om de gedoogbeslissing echter geen rechtsmiddelen aanwenden, maar moest een handhavingsprocedure worden afgewacht. Ook tegen de gedoogvoorwaarden stond pas rechtsbescherming open als tegen de schending van die voorwaarde een handhavingsprocedure werd gestart. Ook de herroeping of intrekking van een gedoogbeslissing was in beginsel geen besluit. Op de hiervoor genoemde hoofdregels bestonden echter ook weer uitzonderingen. In de uitspraak van 24 april 2019 kiest de Afdeling daarom voor een nieuwe lijn die meer duidelijkheid zou moeten geven.

2.2. De nieuwe lijn van de Afdeling over gedoogbeslissingen

De Afdeling stelt voorop dat zij een nieuwe lijn wil die meer duidelijkheid geeft. Dat zou kunnen door alle soorten gedoogbeslissingen met een besluit in de zin van de Awb gelijk te stellen of door dat juist niet te doen. De Afdeling kiest voor deze tweede manier. Deze nieuwe lijn houdt kort gezegd in dat de gedoogbeslissing, de weigering een gedoogbeslissing te nemen en de intrekking van een gedoogbeslissing, op een enkele uitzondering na geen besluiten zijn in de zin van de Awb en daarmee ook niet worden gelijkgesteld. Dat heeft tot gevolg dat tegen een gedoogbeslissing geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen (meer) kunnen worden aangewend. De Afdeling benadrukt dat derden daarmee niet machteloos komen te staan, omdat zij bij een bestuursorgaan een handhavingsverzoek kunnen indienen. Tegen de afwijzing van dat verzoek staan wel bestuursrechtelijke rechtsmiddelen open. Ook tegen de weigering om te gedogen of het opleggen van bepaalde gedoogvoorwaarden kunnen geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen worden aangewend. Hetzelfde geldt voor de intrekking van een gedoogbeslissing. Ook hier is het aan de verzoeker om ofwel een vergunning aan te vragen of handhaving uit te lokken. Tegen de weigering een vergunning te verlenen en tegen een handhavingsbesluit kunnen wel bestuursrechtelijke rechtsmiddelen worden aangewend.
Volgens de Afdeling zou slechts in zeer uitzonderlijke gevallen moeten worden afgeweken van deze nieuwe lijn. Daarbij noemt de Afdeling als voorbeeld de situatie dat de intrekking van een gedoogbeslissing voor een coffeeshop tot vrijheidsontneming zou kunnen leiden. Het verbaast dan ook niet dat in de uitspraak van 24 april jl. – waar sprake was van een illegaal bouwwerk – niet een dergelijke uitzondering wordt aangenomen. Appellant is daarom niet-ontvankelijk.
Met deze uitspraak heeft de Afdeling duidelijkheid gegeven over de bestuursrechtelijke rechtsbescherming tegen gedoogbeslissingen. Die is er namelijk niet, althans niet rechtstreeks. Daarmee wordt ook de waarde van een gedoogbeslissing verkleind. Aan een gedoogbeslissing kan weinig tot geen rechtszekerheid worden ontleend, omdat derden altijd nog een handhavingsverzoek kunnen indienen. Nu geen sprake is van een appellabel besluit, is er immers ook geen bezwaartermijn die kan verstrijken, waarna de gedoogbeslissing onherroepelijk kan worden en formele rechtskracht kan krijgen. Een gedoogbeslissing heeft dus slechts het karakter van een – al dan niet voorwaardelijke – toezegging dat het bevoegd gezag vooralsnog niet tot handhavend optreden overgaat. Een dergelijke toezegging heeft slechts beperkte waarde. Als het bestuursorgaan alsnog tot handhaving overgaat, is het vertrouwen dat door de verlening van de gedoogbeslissing is gewekt slechts een van de factoren die het bestuursorgaan bij zijn besluit moet betrekken. Andere factoren zijn daarbij onder meer de aard, ernst, duur en aanvang van de overtreding, de belangen van derden (zoals omwonenden) en eventueel gewijzigde omstandigheden.[6]

3. Gelijke kansen bij het verlenen van een schaarse vergunning

Op 2 november 2016 heeft de Afdeling geoordeeld dat er in het Nederlands recht een rechtsnorm geldt die ertoe strekt dat bij de verdeling van schaarse vergunningen op enigerlei wijze aan (potentiële) gegadigden ruimte moet worden geboden om naar de beschikbare vergunning(en) mee te dingen. Dat betekent dat op het moment dat er ruimte ontstaat een schaarse vergunning te verlenen, aan alle ondernemers in beginsel de mogelijkheid moet worden geboden mee te dingen naar die schaarse vergunning. Deze rechtsnorm is, aldus de uitspraak, gebaseerd op het gelijkheidsbeginsel dat in deze context strekt tot het bieden van gelijke kansen. De casus betrof in die uitspraak een vergunning die werd verleend voor de exploitatie van een speelautomatenhal in Vlaardingen. In de gemeentelijke speelautomatenhalverordening was bepaald dat er slechts één vergunning kon worden verleend voor een speelautomatenhal. Daarom was sprake van een 'schaarse vergunning'.[7]
De Afdeling introduceert in de *Vlaardingen*-uitspraak dus een mededingingsplicht. Om deze mededingingsplicht te kunnen realiseren moeten schaarse vergunningen voor bepaalde tijd worden verleend. Een vergunninghouder zou anders

Link: http://deeplinking.kluwer.nl/?param=00D237D0&cpid=WKNL-LTR-Nav2
Alle (auteurs-)rechten op dit document berusten bij Wolters Kluwer Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitdrukkelijk voorbehouden. Dit document is gegenereerd op 05-04-2021. Kijk voor meer informatie over de diensten van Wolters Kluwer op www.wolterskluwer.nl

onevenredig worden bevoordeeld, omdat het voor nieuwkomers dan nagenoeg onmogelijk is om nog toe te treden tot de markt. Daarnaast moet een passende mate van openbaarheid worden verzekerd met betrekking tot: (1) de beschikbaarheid van de schaarse vergunning; (2) de verdeelprocedure; (3) het aanvraagtijdvak; en (4) de toe te passen criteria. Het bestuursorgaan moet hierover bovendien tijdig voorafgaand aan de start van de aanvraagprocedure duidelijkheid scheppen, door informatie over deze aspecten bekend te maken via een zodanig medium dat potentiële gegadigden daarvan kennis kunnen nemen. Anders dan in het privaatrecht, hoeft voor de verlening van een schaarse vergunning geen aanbestedingsprocedure gevolgd te worden, maar kan het bestuursorgaan kiezen voor verschillende verdeelprocedures, bijvoorbeeld op basis van wie het eerst een aanvraag heeft ingediend, een loting, een veiling of een vergelijkende toets (tender).
De *Vlaardingen*-uitspraak was het startpunt voor de ontwikkeling van een bestuursrechtelijk beginsel van gelijke kansen. Na de *Vlaardingen*-uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat dit beginsel ook in acht moet worden genomen bij subsidieverlening[8] en in bijzondere omstandigheden ook in het omgevingsrecht.[9] De uitspraak riep echter ook nieuwe vragen op, waarvan er een was of dit beginsel van gelijke kansen ook in acht moet worden genomen bij het verlenen van een gedoogverklaring voor een coffeeshop.

4. Het verlenen van schaarse gedoogverklaringen: gelijke kansen en adequate rechtsbescherming?

4.1. Een gedoogverklaring voor een coffeeshop

De verkoop van hennep is op grond van de Opiumwet verboden. In 103 Nederlandse gemeenten worden coffeeshops gedoogd.[10] Hiervoor is landelijk gedoogbeleid[11] vastgesteld. In aanvulling daarop kunnen burgemeesters nog aanvullende beleidsregels vaststellen. Deze beleidsregels worden gebaseerd op artikel 13b Opiumwet. Dit artikel bepaalt in essentie dat de burgemeester bevoegd is tot oplegging van een last onder bestuursdwang als in een woning of lokaal softdrugs aanwezig is. Op basis van het gemeentelijk coffeeshopbeleid heeft de exploitant van een coffeeshop een gedoogverklaring nodig. Als de exploitant handelt overeenkomstig de aan de gedoogverklaring verbonden voorschriften zal de burgemeester afzien van handhavend optreden overeenkomstig artikel 13b Opiumwet.
Ter illustratie van het gemeentelijk beleid zal ik een voorbeeld geven. De burgemeester van Doetinchem heeft de 'Uitvoeringsnota drugsbeleid gemeente Doetinchem 2016' vastgesteld. Hierin zijn algemene beleidsuitgangspunten neergelegd, zoals preventie- en voorlichtingsbeleid, openingstijden en de aanwijzing van een geschikt vestigingsgebied voor coffeeshops. Ook is in het beleid vastgelegd dat er maar maximaal aan twee coffeeshops tegelijkertijd een exploitatievergunning en een gedoogbeschikking wordt afgegeven. Door het vaststellen van een maximumaantal beschikbare gedoogverklaringen, is een schaars publiek recht gecreëerd. De burgemeester heeft – mede gelet op de hiervoor genoemde *Vlaardingen*-uitspraak – daarom in de Uitvoeringsnota vastgelegd dat er een transparante selectie- en gunningsprocedure zal worden gevolgd, namelijk verdeling door middel van een loting.[12]
Naast een gedoogverklaring heeft een coffeeshophouder ook een exploitatievergunning voor een horecavergunning inrichting nodig. In de modelverordening van de Vereniging voor Nederlandse Gemeenten (VNG) voor een Algemene Plaatselijke Verordening (APV) valt een coffeeshop onder de term 'openbare inrichting'. Dit zijn alle horeca-inrichtingen waar niet-alcoholhoudende dranken worden geschonken, zoals lunchrooms of tearooms. Blijkens de toelichting is het volgens de VNG niet nodig om bijzondere bepalingen over coffeeshops op te nemen. Uitgangspunt van de VNG is dus dat de exploitatievergunning alleen betrekking heeft op de exploitatie van een alcoholvrije inrichting en de gedoogverklaring op de verkoop van softdrugs. Dit heeft tot gevolg dat de exploitatievergunning in de model-APV geen schaarse vergunning is. Er is immers geen plafond voor het aantal exploitatievergunningen voor openbare horeca-inrichtingen vastgesteld. In sommige gemeenten is de praktijk dat de exploitatievergunning en gedoogverklaring in één document worden opgenomen. Vanuit juridisch perspectief is echter sprake van twee verschillende toestemmingen: de vergunning wordt verleend op grond van de APV en is een appellabel besluit, terwijl de gedoogverklaring wordt verleend in het kader van de Opiumwet en – zo lijkt uit de *Hoogeloon*-uitspraak te volgen – geen appellabel besluit is.

4.2. Gelijke kansen bij het verlenen van een schaarse gedoogverklaring?

Het vastleggen van een maximumaantal coffeeshops in gemeentelijk beleid is gebruikelijk. Het organiseren van een transparante verdeelprocedure echter nog niet. Dit komt deels doordat het beginsel van gelijke kansen wordt gezien als een nieuw beginsel en deels omdat de juridische status van een gedoogverklaring onduidelijk was. De vraag is of dat laatste probleem nu met de uitspraak van de Afdeling is opgelost.
In de kern heeft de Afdeling in de *Hoogeloon*-uitspraak geoordeeld dat een gedoogverklaring weinig tot geen waarde heeft: het kan in een handhavingsprocedure een rol spelen als een beroep wordt gedaan op het vertrouwensbeginsel. De vraag is dan of een burgemeester als het een gedoogverklaring verleent, het gelijkheidsbeginsel – of het beginsel van gelijke kansen – in acht moet nemen. De Afdeling heeft namelijk in de *Vlaardingen*-uitspraak geoordeeld dat het gelijkheidsbeginsel *in die context* strekte tot het bieden van gelijke kansen. Onduidelijk is echter welke context de Afdeling precies voor ogen

Alle (auteurs-)rechten op dit document berusten bij Wolters Kluwer Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitdrukkelijk voorbehouden. Dit document is gegenereerd op 05-04-2021. Kijk voor meer informatie over de diensten van Wolters Kluwer op www.wolterskluwer.nl

had. Gelet op het feit dat de Afdeling het beginsel inmiddels ook toepast bij subsidieverlening, lijkt de Afdeling het contextuele beginsel van gelijke kansen toe te passen bij de verdeling van alle schaarse publieke rechten. In dat geval ligt het in de lijn der verwachting dat ook bij het verlenen van een schaarse gedoogverklaring dit beginsel in acht moet worden genomen. Dat het beginsel niet zou gelden, omdat een gedoogverklaring geen besluit is dat op rechtsgevolg is gericht, acht ik niet overtuigend. Een bestuursorgaan is immers bij de uitoefening van zijn bevoegdheden altijd gebonden aan beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het gelijkheidsbeginsel. Het enkele feit dat geen sprake is van een Awb-besluit, betekent natuurlijk niet dat een burgemeester naar willekeur en niet-transparant een schaarse gedoogverklaring mag afgeven. Bovendien kan de vraag wie de coffeeshop mag exploiteren alsnog in een handhavingsprocedure aan de orde worden gesteld – hetgeen in de volgende paragraaf nog uitgebreider aan de orde zal komen. In die handhavingsprocedure kan betoogd worden dat handhavend moet worden opgetreden, omdat de gedoogverklaring in strijd met het gelijkheidsbeginsel (het beginsel van gelijke kansen) is verstrekt.[13]
Ik kom dan ook tot de slotsom dat bij de verlening van een schaarse gedoogverklaring in beginsel het gelijkheidsbeginsel in acht moet worden genomen. In beginsel, omdat er uitzonderingen op het beginsel van gelijke kansen mogelijk zijn. Zo heeft de Afdeling eerder geoordeeld dat de kansspelvergunning aan Stichting de Nationale Sporttotalisator (de Lotto) zonder transparante verdeelprocedure kon worden verleend, omdat de stichting een particuliere exploitant was, op wiens activiteiten de overheid een strenge controle kan uitoefenen.[14] Met het voorkomen van gokverslaving is een dwingende reden van algemeen belang gemoeid. Niet uitgesloten is dat een burgemeester kan onderbouwen waarom een transparante verleningsprocedure voor een coffeeshop niet wenselijk zou zijn. Het is in dat geval echter aan de burgemeester om te motiveren dat een uitzondering op het beginsel van gelijke kansen rechtmatig is. Dit is een andere bewijspositie dan als het beginsel in zijn geheel niet zou gelden. Het uitgangspunt dat geldt bij schaarse vergunningen dat mededingingsruimte moet worden geboden, tenzij een uitzonderingsgrond van toepassing is, zou dus mijns inziens ook moeten gelden bij de verlening van een schaarse gedoogverklaring.

5. Adequate rechtsbescherming bij de verdeling van schaarse gedoogverklaringen?

Als een burgemeester ten onrechte een gedoogverklaring zou verstrekken, omdat ofwel geen mededingingsruimte is geboden ofwel een fout in de uitvoering van de verdeelprocedure is gemaakt, dan zou een exploitant hiertegen rechtsmiddelen moeten kunnen aanwenden bij de bestuursrechter (par. 5.1) of de burgerlijke rechter (par. 5.2). Beide rechtsgangen kunnen vrees ik op dit moment echter niet als adequaat worden beschouwd. Daarom zijn de wetgever (par. 5.3) en/of het gemeentebestuur (par. 5.4) aan zet.

5.1. Adequate rechtsbescherming bij de bestuursrechter?

De *Hoogeloon*-uitspraak van de Afdeling heeft tot gevolg dat er in beginsel geen rechtsbescherming open staat tegen de verlening van een gedoogverklaring. Dit heeft een merkwaardige consequentie als de verklaring wordt verleend na een verdeelprocedure. Stel dat in Doetinchem vijf aanvragen worden ingediend en er twee worden ingeloot en drie worden uitgeloot. De drie verliezers van de loting kunnen hiertegen geen bezwaar indienen. De uitspraak van de Afdeling impliceert dat deze drie aanvragers eerst een handhavingsverzoek zullen moeten indienen tegen de twee ingelote exploitanten. Pas na de afwijzing van dat handhavingsverzoek staat bestuursrechtelijke rechtsbescherming open. Deze rechtsbescherming houdt in dat na het afwijzingsbesluit eerst nog een bezwaarprocedure zal moeten worden gevolgd, voordat (eindelijk) het geschil aan een bestuursrechter kan worden voorgelegd.
In de *Hoogeloon*-uitspraak stelt de Afdeling dat de gewijzigde lijn niet zou zorgen voor een inhoudelijke vermindering van de rechtsbescherming. Naast inhoudelijke rechtsbescherming, is effectieve rechtsbescherming echter ook van belang. De thans voorgestelde route om tegen een gedoogverklaring op te komen is dusdanig omslachtig, dat betwijfeld kan worden of wel sprake is van adequate rechtsbescherming. In dit verband wijs ik er tevens op dat Van Rijn van Alkemade al in 2016 meerdere knelpunten heeft geconstateerd in de rechtsbescherming bij de verdeling van 'gewone' schaarse vergunningen, zonder de extra tussenstap van een handhavingsverzoek.[15] Juist bij de verdeling van schaarse publieke rechten is de snelheid van de juridische procedure van belang. Schaarse vergunningen hebben namelijk slechts een beperkte looptijd, waardoor de uitspraak van de bestuursrechter al snel als mosterd na de maaltijd komt: tegen de tijd dat de bestuursrechter oordeelt dat een verdeelprocedure onrechtmatig is verlopen, is de betwiste vergunning al (groten)deels geëxpireerd, waardoor vaak slechts een poging gegaan kan worden om schadevergoeding te krijgen. Van Rijn van Alkemade pleit daarom voor het toekennen van opschortende werking aan het bezwaar of beroep tegen een schaarse vergunning, in combinatie met een verplichting voor de bestuursrechter om binnen een bepaalde termijn versneld uitspraak te doen in het geschil. Dit biedt volgens hem perspectief op een evenwichtiger rechtsbescherming, waarbij de belangen van snelheid, zorgvuldigheid en rechtszekerheid beter met elkaar in balans zijn.[16] De constatering dat rechtsbescherming tegen een schaarse gedoogverklaring uitsluitend kan worden verkregen nadat een handhavingsverzoek is ingediend en afgewezen, zal voor alle betrokkenen bij de procedure (zowel de coffeeshopexploitant als zijn concurrenten) dan ook naar verwachting niet als adequaat worden beschouwd. Dit betekent dat de bestuursrechter voor gedoogverklaringen een uitzondering op de hoofdregel uit de *Hooge loon*uitspraak zou moeten aannemen. Het valt echter te betwijfelen of de Afdeling hiertoe, zo snel

Alle (auteurs-)rechten op dit document berusten bij Wolters Kluwer Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitdrukkelijk voorbehouden. Dit document is gegenereerd op 05-04-2021. Kijk voor meer informatie over de diensten van Wolters Kluwer op www.wolterskluwer.nl

na het inzetten van de nieuwe lijn, bereid zal zijn. Doel van de *Hoogeloon*-uitspraak was immers juist om een duidelijkere lijn met zo min mogelijk uitzonderingen te creëren.

5.2. Adequate rechtsbescherming bij de burgerlijke rechter?

Als de bestuursrechtelijke rechtsbescherming niet adequaat is dan zijn er in algemene zin twee oplossingsrichtingen denkbaar: een gang naar de burgerlijke rechter of een aanpassing van de relevante wetgeving. Het is echter maar de vraag of de burgerlijke rechter in dit geval daadwerkelijk uitkomst kan bieden. Hier zijn twee redenen voor. Het eerste probleem is de vraag of een betrokkene wel ontvankelijk is bij de burgerlijke rechter. Ik acht de kans namelijk groot dat een burgerlijke rechter zal oordelen dat nu rechtsbescherming kan worden verkregen via de band van een handhavingsverzoek, met het oog op een behoorlijke taakverdeling tussen de bestuursrechter en de burgerlijke rechter, de weg naar de burgerlijke rechter niet open staat.[17] En zelfs als de burgerlijke rechter de vordering ontvankelijk zou verklaren dan is onduidelijk hoe de rechter de vordering zou beoordelen. Hiervoor is al toegelicht dat nog niet zeker is dat het gelijkheidsbeginsel (of: beginsel van gelijke kansen) ook in de context van het verlenen van de gedoogverklaringen zou moeten worden toegepast. Ook de burgerlijke rechter zal moeten beoordelen of onrechtmatig is gehandeld als geen of een onjuiste verdeelprocedure is gevoerd. De juridische grondslag kan hiervoor worden gevonden in artikel 3:14 BW. Dit artikel bepaalt immers dat een bevoegdheid die iemand krachtens het burgerlijk recht toekomt, niet mag worden uitgeoefend in strijd met geschreven of ongeschreven regels van publiekrecht. Hoewel in de literatuur is gepleit voor een toepassing van het beginsel van gelijke kansen via de reflexwerking van artikel 3:14 BW, is mij (nog) geen jurisprudentie bekend waarin de burgerlijke rechter dit daadwerkelijk heeft gedaan.[18]

5.3. De wetgever aan zet?

Gelet op het voorgaande lijkt toch de wetgever aan zet. Aan de hier geschetste problemen ligt immers ten grondslag dat een gedoogbeslissing nu eenmaal geen besluit is. Of zoals de Afdeling het in r.o. 20 van de uitspraak formuleert:

"Het gelijkstellen van alle soorten gedoogbeslissingen met een besluit zou suggereren dat de rechter het nemen van beslissingen over gedogen als een zelfstandige bevoegdheid beschouwt naast de handhavingsbevoegdheid. Alleen de wetgever zou tot het scheppen van een dergelijke bevoegdheid kunnen overgaan. Een dergelijke algehele gelijkstelling zou daarom, daargelaten of die wenselijk zou zijn, de rechtsvormende taak van de rechter te buiten gaan."

De gedoogverklaring die voor de exploitatie van een coffeeshop wordt verleend, verschilt mijns inziens van het gedogen van een illegaal bouwwerk in het omgevingsrecht. De gedoogverklaring is immers het equivalent van een exploitatievergunning: zonder de verklaring kan de coffeeshophouder zijn softdrugs niet verkopen. Om bestuursrechtelijke rechtsbescherming te creëren, zou ik dan ook willen pleiten voor een publiekrechtelijke grondslag voor de gedoogverklaring (en – ter voorkoming van misverstanden – dus niet voor een 'gewoon' vergunningstelsel) in de Opiumwet. Ik realiseer me echter dat een dergelijke wijziging van de Opiumwet niet eenvoudig zal zijn. Daarbij speelt niet alleen de politieke discussie over de wenselijkheid van legalisering van softdrugs een rol, maar ook de vraag in hoeverre een dergelijke publiekrechtelijke grondslag in overeenstemming zou zijn met VN-verdragen en het Europees recht.[19] In de wetsgeschiedenis bij de Wet experiment gesloten coffeeshopketen heeft de regering het standpunt ingenomen dat dat experiment mogelijk was, onder meer omdat het voorgestelde experiment het strafbare karakter van de handelingen niet verandert.[20] Een vergelijkbaar argument kan worden gegeven voor het mogelijk maken van (bestuursrechtelijke) rechtsbescherming tegen een gedoogverklaring. Rechtsbescherming tegen een dergelijke overheidsbeslissing – niet zijnde het verlenen van een vergunning maar het afgeven van de gedoogverklaring –, legaliseert de verkoop van softdrugs door een coffeeshopexploitant immers nog niet. Het is echter de vraag of dit argument standhoudt.
Daarom zou een andere denkrichting kunnen zijn gelegen in een wijziging van de Algemene wet bestuursrecht. Barkhuysen, Van Angeren & Jak denken aan oplossingen die voor alle gedoogbeslissingen zou kunnen worden toegepast, zoals een uitbreiding van de uitspraakbevoegdheden van de bestuursrechter met bijvoorbeeld een verklaring voor recht.[21] Met een dergelijke wijziging van het bestuursprocesrecht zal echter veel tijd zijn gemoeid, terwijl coffeeshopexploitanten en burgemeesters op dit moment behoefte hebben aan meer duidelijkheid. Daarom is ook los van de wetgever, het gemeentebestuur aan zet.

5.4. Het gemeentebestuur aan zet?

In par. 4.1 is beschreven dat een coffeeshop naast een gedoogverklaring ook een exploitatievergunning op grond van de APV nodig heeft. Deze vergunning is, als de model-APV van de VNG wordt gebruikt, niet schaars. Het was volgens de VNG niet nodig om voor coffeeshops aparte regels vast te stellen. De *Hoogeloon*-uitspraak over gedoogbeslissingen is reden om dit te heroverwegen. Als in de APV immers wordt bepaald dat voor coffeeshops een speciale categorie exploitatievergunning nodig is, dan kan deze vergunning schaars worden gemaakt door een maximumaantal beschikbare vergunningen vast te stellen. Vervolgens kunnen die vergunningen transparant worden verdeeld en staat tegen de uitkomst van die verdeelprocedure direct rechtsbescherming open bij de bestuursrechter.
Het is echter de vraag of het creëren van een schaarse exploitatievergunning voor coffeeshops niet in strijd met de

Alle (auteurs-)rechten op dit document berusten bij Wolters Kluwer Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitdrukkelijk voorbehouden. Dit document is gegenereerd op 05-04-2021. Kijk voor meer informatie over de diensten van Wolters Kluwer op www.wolterskluwer.nl

Opiumwet zou zijn. Enerzijds lijkt dit mogelijk, omdat de APV en Opiumwet ieder een ander onderwerp regelen. In de toelichting bij de model-APV geeft de VNG aan dat de Opiumwet – en daarmee de gedoogverklaring – betrekking heeft op de handel in drugs en niet op de exploitatie van de horeca-inrichting. Dat betekent dat volgens de VNG de APV specifieke regels kan stellen vanwege de effecten die met name coffeeshops kunnen hebben op de openbare orde.[22] Ook in de wetsgeschiedenis is expliciet gesteld dat gemeentelijke regelingen niet in strijd zouden zijn met de Opiumwet omdat het onderwerp van de gemeentelijke regeling een ander is, namelijk het belang van bescherming van de openbare orde en voorkoming van aantasting van het woon- en leefklimaat. Het vergunningstelsel beoogt bovendien met een preventief stelsel de vestiging van horecagelegenheden, waaronder coffeeshops, aan regels en voorwaarden te binden, terwijl artikel 13b Opiumwet ziet op het toepassen van bestuursdwang.[23]
Anderzijds is het niet vanzelfsprekend dat in een APV specifieke regels over coffeeshops kunnen worden opgenomen. In 1999 heeft de Afdeling namelijk geoordeeld dat een gemeentelijke verordening niet in strijd met de Opiumwet 'een handelen mét vergunning [mag] toestaan, welk handelen in die hogere regeling expliciet is verboden. Daaraan doet niet af, dat de gemeentelijke verordening een ander – aan de openbare orde ontleend – belang beoogt te beschermen dan de Opiumwet.'[24] Deze jurisprudentielijn lijkt echter te zijn achterhaald dan wel vrijwel zinledig te zijn geworden. De Afdeling heeft namelijk geen bezwaren tegen een algemene exploitatievergunningplicht voor horeca-inrichtingen waarbij in beleidsregels specifieke criteria voor de vestiging voor coffeeshops worden opgenomen.[25] Daaruit kan worden afgeleid dat als niet in de APV, maar in beleidsregels zou worden bepaald dat het aantal exploitatievergunningen voor coffeeshops aan een maximumaantal is gebonden, dit niet in strijd zou zijn met hoger recht – de Opiumwet. Dit opent de weg om de in de beleidsregels gecreëerde schaarse exploitatievergunning transparant te verdelen. Inmiddels wordt deze mogelijkheid ook al door burgemeesters toegepast, zoals door de burgemeester van Zaandam. Op grond van het Coffeeshopbeleid gemeente Zaanstad 2019 wordt er binnen de gemeente aan maximaal drie exploitanten – naast een gedoogverklaring – 'een horeca-exploitatievergunning met de aantekening coffeeshop' verleend. De burgemeester is voornemens om deze schaarse exploitatievergunningen te verloten.[26]
Het introduceren van een schaarse exploitatievergunning voor coffeeshops kan op relatief korte termijn een oplossing bieden voor de problemen in de rechtsbescherming tegen gedoogverklaringen. Toch zou een wijziging van de (Opium)wet mijn voorkeur hebben. Feit blijft immers dat een speciale exploitatievergunning voor coffeeshops op gespannen voet staat met het feit dat de verkoop van softdrugs verboden is. Of om de Rechtbank Amsterdam te parafraseren: het kan niet zo zijn dat hetgeen de nationale wetgever expliciet en onvoorwaardelijk heeft verboden, in een verordening wordt toegestaan.[27]
Het via beleidsregels alsnog creëren van een speciale categorie exploitatievergunningen, namelijk de categorie coffeeshops, is vanuit pragmatisch oogpunt misschien toe te juichen, maar vanuit dogmatisch oogpunt twijfelachtig. Zeker als de reden voor deze exploitatievergunningverlening uitsluitend is gelegen in het creëren van rechtsbescherming bij de selectie van de coffeeshopexploitant.

6. Afronding

In deze bijdrage heb ik willen verkennen wat de gevolgen zijn van twee tendensen in het bestuursrecht die zich los van elkaar hebben voorgedaan, maar die tegelijk onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. Doordat sprake is van twee losse ontwikkelingen die – ook door de advocaat-generaal in zijn conclusies bij deze uitspraken – niet met elkaar zijn verbonden, staat de praktijk nu voor een aantal vragen. Samengevat kom ik tot de volgende analyse:
Gedoogverklaringen voor coffeeshops verdelen een schaars recht, omdat in gemeentelijk beleid het aantal coffeeshops dat zich in een gemeente mag vestigen vrijwel altijd is beperkt. Een dergelijk maximumstelsel beperkt de mededingingsruimte. In het verlengde van de *Vlaardingen*-uitspraak moet daarom voordat een gedoogverklaring kan worden verstrekt mededingingsruimte worden geboden op grond van het gelijkheidsbeginsel (het beginsel van gelijke kansen). Een bestuursorgaan is bij de uitoefening van zijn bevoegdheden immers altijd gebonden aan (ongeschreven) algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ook als dat handelen niet leidt tot een Awb-besluit.
Als er geen of een onjuiste verdeelprocedure plaatsvindt, dan kan een geïnteresseerde geen bezwaar of beroep tegen de verleende respectievelijk geweigerde gedoogverklaring indienen, omdat uit de *Hoogeloon*uitspraak volgt dat een gedoogverklaring niet appellabel is. De geïnteresseerde kan zich naar verwachting ook niet tot de burgerlijke rechter wenden, omdat de Afdeling expliciet in de *Hoogeloon*-uitspraak heeft overwogen dat bestuursrechtelijke rechtsbescherming via een handhavingsverzoek kan worden gecreëerd. Het moeten uitlokken van een dergelijke handhavingsprocedure kan echter moeilijk worden beschouwd als adequate rechtsbescherming, onder meer omdat juist schaarse vergunningen een beperkte looptijd hebben, waardoor eerder een versnelling dan een vertraging van de juridische procedure nodig is. Voorkomen moet echter worden dat het beginsel van gelijke kansen door gemeentebesturen niet in acht wordt genomen omdat tegen een schending van dit beginsel geen adequate rechtsbescherming open staat.[28] Daarom zou de bestuursrechter mijns inziens een uitzondering op de nieuwe lijn uit de *Hoogeloon*-uitspraak moeten aanvaarden. Als de bestuursrechter hiertoe niet bereid zou zijn, dan zou de wetgever aan zet zijn om adequate rechtsbescherming te bieden, bijvoorbeeld door in de Opiumwet rechtsbescherming te creëren tegen gedoogverklaringen. Een alternatief zou het creëren van schaarse exploitatievergunningen door het gemeentebestuur kunnen zijn. In gemeentelijke beleidsregels, gebaseerd op

Alle (auteurs-)rechten op dit document berusten bij Wolters Kluwer Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitdrukkelijk voorbehouden. Dit document is gegenereerd op 05-04-2021. Kijk voor meer informatie over de diensten van Wolters Kluwer op www.wolterskluwer.nl

de Algemene Plaatselijke Verordening (APV), zouden specifieke regels voor coffeeshops kunnen worden gesteld, waaronder een beperking van het aantal beschikbare exploitatievergunningen. Deze exploitatievergunningen zouden dan transparant kunnen worden verdeeld. Dit is een praktische oplossing, maar hier kan tegen worden ingebracht dat het onwenselijk – of zelfs onrechtmatig is – om een dergelijke gemeentelijke vergunningplicht te introduceren voor een handelen dat in de Opiumwet nog altijd verboden is en slechts wordt gedoogd.
Al met al moet worden geconstateerd dat met de *Hoogeloon*-uitspraak nieuwe vragen zijn ontstaan over de verdeling van en rechtsbescherming tegen schaarse gedoogverklaringen. Daarom is het in algemene zin wenselijk dat burgemeesters houders van een gedoogverklaring voor een coffeeshop duidelijk informeren over de juridische status van een verleende gedoogverklaring en het zeer beperkte vertrouwen dat de houder van de verklaring hieraan kan ontlenen. Ook is het nodig dat zij worden geïnformeerd over de wijze waarop de rechtsbescherming tegen gedoogverklaringen is vormgegeven. Daarmee bedoel ik dat onder de verleende of geweigerde gedoogverklaring niet kan worden volstaan met een rechtsbeschermingsclausule dat geen bezwaar en beroep kan worden ingediend, maar dat uitgelegd zal moeten worden dat bestuursrechtelijke rechtsbescherming alsnog via een handhavingsverzoek kan worden gerealiseerd en/of via de verlening van de schaarse exploitatievergunning als hiervoor gekozen is. Dit is mijns inziens nodig omdat de Afdeling in de *Hoogeloon*-uitspraak een weliswaar duidelijke en eenvoudige lijn heeft gekozen, maar deze lijn ver afstaat van de waarde die een coffeeshopexploitant in de praktijk aan een gedoogverklaring zal hechten. Een dienstbare overheid zou hier rekening mee moeten houden. Ten slotte wil ik benadrukken dat de *Hoogeloon*-uitspraak geen afbreuk doet aan het beginsel van gelijke kansen. De vraag of en zo ja bij welke rechter een overheidsbeslissing appellabel is, staat immers los van het feit dat bij de totstandkoming van die beslissing algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het beginsel van gelijke kansen, in acht moeten worden genomen. Dat betekent dat gemeentebestuur bij de verlening van schaarse gedoogverklaringen – en/of schaarse exploitatievergunningen – in beginsel mededingingsruimte zal moeten bieden en meerdere potentiële exploitanten in staat moet stellen om een aanvraag in te kunnen dienen.

Voetnoten

[1]
Mr. dr. A. Drahmann is universitair hoofddocent aan de afdeling staats- en bestuursrecht van de Universiteit Leiden.

[2]
http://www.omroepgelderland.nl/nieuws/2407267/Voortbestaan-coffeeshop-Diamond-in-Doetinchem-onzeker.

[3]
Een korte zoektocht op het internet laat vergelijkbare procedures zien in onder meer Zaandam, Roermond, Schiedam en Deventer.

[4]
ABRvS 2 november 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2927, *AB* 2016/426, m.nt. C.J. Wolswinkel. De uitspraak is voorafgegaan aan een conclusie van staatsraad advocaat-generaal Widdershoven (25 mei 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1421).

[5]
ABRvS 24 april 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1356, *NJB* 2019/1143. Ook deze uitspraak is voorafgegaan aan een conclusie van staatsraad advocaatgeneraal Widdershoven (6 januari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:86).

[6]
Zie in dit kader ook ABRvS 29 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1694, waarin de Afdeling een nieuw stappenplan voor het beoordelen van een beroep op het vertrouwensbeginsel toepast.

[7]
Zie voor een uitgebreidere weergave van de casus: A. Drahmann, 'Hoe kan een gemeente gelijke kansen bieden bij de verdeling van schaarse vergunningen?', *Gst* 2017/55.

[8]
ABRvS 11 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2310, *AB* 2018/406, m.nt. J.E. van den Brink en A. Drahmann.

[9]
ABRvS 19 december 2018, ECLI:NL:RVS:2018:4198, *NJB* 2019/115.

[10]
Aldus de nota van toelichting bij het ontwerpbesluit experiment gesloten coffeeshopketen.

[11]
Aanwijzing Opiumwet van het College van procureurs-generaal, *Stcrt.* 2015, 5391.

[12]
Uitvoeringsnota drugsbeleid gemeente Doetinchem 2016, *Gemeenteblad* 2016, 85211, en gewijzigd in *Gemeenteblad* 2018, 32193.

Alle (auteurs-)rechten op dit document berusten bij Wolters Kluwer Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitdrukkelijk voorbehouden. Dit document is gegenereerd op 05-04-2021. Kijk voor meer informatie over de diensten van Wolters Kluwer op www.wolterskluwer.nl

[13]
Zie over het 'reguliere' gelijkheidsbeginsel (in een niet-schaarse context) in het handhavingsrecht onder meer ABRvS 13 december 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3438, *AB* 2018/112, m.nt. T.N. Sanders.

[14]
ABRvS 2 mei 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1466, *AB* 2018/443, m.nt. A. Drahmann.

[15]
J.M.J. van Rijn van Alkemade, *Effectieve rechtsbescherming bij de verdeling van schaarse publieke rechten* (diss.), Boom Juridisch 2016.

[16]
J.M.J. van Rijn van Alkemade, 'De voorlopige voorziening bij geschillen over schaarse vergunningen. Naar een andere rolverdeling tussen voorzieningenrechter en bodemrechter', *JBplus* 2014, afl. 3, p. 40-53.

[17]
Vgl. HR 22 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1296, *NJ* 2016/262, m.nt. H.J. Snijders, *AB* 2016/267, m.nt. G.A. van der Veen.

[18]
O.a. P. Heijnsbroek, *Grond voor gelijkheid* (diss. Utrecht), Den Haag: Stichting Instituut voor Bouwrecht 2013. En recenter: J.R. Vermeulen & C.N. van der Sluis, 'Schaarse rechten bij gebiedsontwikkeling: de rol van beleid en grondeigendom', *TO* 2018/3.4.

[19]
Het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen uit 1961, zoals gewijzigd door het Protocol tot wijziging van het Enkelvoudig Verdrag inzake verdovende middelen (*Trb.* 1987, 90), het Verdrag inzake psychotrope stoffen uit 1971, het Verdrag van de Verenigde Naties tegen sluikhandel in verdovende middelen en psychotrope stoffen uit 1988 (*Trb.* 1990, 94), de Schengenuitvoeringsovereenkomst en het Kaderbesluit illegale drugshandel (2004/757/JBZ).

[20]
Kamerstukken II 2017/18, 34997, 3, p. 11 en *Kamerstukken II* 2017/18, 34997, 4, p. 3.

[21]
Barkhuysen, Van Angeren & Jak, 'Een gedoogbeslissing is geen appellabel Awbbesluit: heerlijk helder of een duidelijke oproep aan de wetgever?' op www.stibbeblog.nl.

[22]
Zie tevens de infosheet 'Coffeeshopbeleid' van het Centrum voor Criminaliteitspreventie en Veiligheid (CCV), augustus 2016, te downloaden op https://hetccv.nl/.

[23]
Kamerstukken II 1997/98, 25324, 5, p. 8.

[24]
ABRvS 12 augustus 1999, ECLI:NL:RVS:1999:AH6711, *AB* 2001/139, m.nt. A.E. Schilder en J.G. Brouwer.

[25]
Zie bijv. ABRvS 19 december 2018, ECLI:NL:RVS:2018:4158.

[26]
Gemeenteblad Zaandam 2019, 86454. In de APV van Zaandam is 'coffeeshop' gedefinieerd als 'een alcoholvrij horecabedrijf waar verstrekking en gebruik van softdrugs kan plaatsvinden door middel van een exploitatievergunning voor een horecabedrijf met de aantekening 'coffeeshop' en een gedoogverklaring, beide met voorschriften'.

[27]
Rb. Amsterdam 16 januari 1998, ECLI:NL:RBAMS:1998:ZF0770, *AB* 1998/222, m.nt. F.C.M.A. Michiels.

[28]
Vergelijk tevens de recente discussie over effectieve rechtsbescherming bij aanbestedingen (*Kamerstukken II* 2018/19, 34252, 13).

Alle (auteurs-)rechten op dit document berusten bij Wolters Kluwer Nederland B.V. of haar licentiegevers en worden uitdrukkelijk voorbehouden. Dit document is gegenereerd op 05-04-2021. Kijk voor meer informatie over de diensten van Wolters Kluwer op www.wolterskluwer.nl

Jos Vervuurt

Van: Jos Vervuurt
Verzonden: vrijdag 2 april 2021 11:37
Onderwerp: FW: Verzoek tot extra agendapunt raad

AAN
Leden van raad, college en commissies

Zie hieronder.

Groet,
Jos Vervuurt

Van: Bert Achten <bert.achten@ziggo.nl>
Verzonden: vrijdag 2 april 2021 11:31
Aan: Jos Vervuurt <josvervuurt@roermond.nl>
CC: Dre Peters <freedre48@ziggo.nl>; Big Benny <bigbenny@ziggo.nl>; Jos van Rey <josvanrey@hotmail.com>; v/d Stelt Lieke <liekevanderstelt@gmail.com>; Kadri Sogukcesme <info@kadri.nl>; Aijiththan Loganathan <aijiththan@gmail.com>; Dirk Franssen <dwhfranssen81@gmail.com>; Turgut Celebi <turgutcelebi@icloud.com>
Onderwerp: Verzoek tot extra agendapunt raad

Griffier, Jos

In aansluiting op onderstaande mail.

Komende donderdag in raad wenst de LVR te spreken over de uitspraak c.a.

Wij verzoeken je dit kenbaar te maken bij de Voorzitter van de raad, alsmede vandaag te laten weten aan alle andere fracties.

Ter voorbereiding op de raad ontvangen wij niet alleen graag de uitspraak zoals hieronder gevraagd, maar ook graag (digitaal) copy van de adviezen waarover de burgemeester spreekt in onderstaande mail.

Met groet

Bert Achten

Verzonden vanuit Mail voor Windows 10

Van: Bert Achten
Verzonden: vrijdag 2 april 2021 11:22
Aan: Jos Vervuurt
CC: Dre Peters; Big Benny; Jos van Rey; v/d Stelt Lieke; Kadri Sogukcesme; Aijiththan Loganathan; Dirk Franssen; Turgut Celebi
Onderwerp: RE: Diverse brieven

Griffier, Jos

Graag ontvangt de LVR-fractie (liefst) vandaag via jou tussenkomst de uitspraak inzake de coffeeshops waarin gerefereerd wordt in onderstaande mail.

Met dank en groet

Bert Achten

Verzonden vanuit Mail voor Windows 10

Van: Jos Vervuurt
Verzonden: vrijdag 2 april 2021 11:16
Onderwerp: Diverse brieven

gemeente **Roermond**

AAN
Leden van raad, college en commissies

Gisteren en vandaag zijn nog enkele brieven voor u bij de griffie binnengekomen -zie bijgevoegde bestanden- en hieronder treft u een mail aan van burgemeester Donders.

Groet,
Jos Vervuurt

Van: Rianne Donders-de Leest <RianneDonders@roermond.nl>
Verzonden: vrijdag 2 april 2021 10:01
Aan: Jos Vervuurt <josvervuurt@roermond.nl>
Onderwerp: Uitspraak rechtbank Limburg

Geachte leden van de raad,

Deze week heeft de Rechtbank Limburg uitspraak gedaan in het beroep tegen de door mij verleende exploitatievergunningen voor de coffeeshops Sky en Skunk. De Rechtbank Limburg is, anders dan ik, van mening dat er in de betreffende gevallen geen sprake is van een schaars recht. Dit is een verrassende uitspraak die indruist tegen de adviezen die ik hierover heb ingewonnen. Ik ga dan ook in hoger beroep bij de Raad van State. Of deze uitspraak gevolgen heeft voor de uitvoering van het coffeeshopbeleid wordt nog onderzocht. Ondertussen gaan we voort op de reeds ingeslagen weg. Ik informeer u zo snel mogelijk nader.

Ik wens u fijne Paasdagen!

Met vriendelijke groet,

Rianne Donders- de Leest
Burgemeester Roermond

Wilt u persoonlijk op de hoogte blijven van het laatste nieuws, kijk dan op www.roermond.nl/service om u aan te melden voor Roermondpost en/of Buurtpost.

De gemeente Roermond streeft naar een optimale dienstverlening en zorgvuldige afhandeling van vragen. Mocht deze mail toch niet voor

uitspraak

RECHTBANK LIMBURG

Zittingsplaats Roermond

Bestuursrecht

zaaknummers: ROE 20/1311 en ROE 20/1312

uitspraak van de meervoudige kamer van 30 MRT 2021 **in de zaken tussen**

ROE 20/1311

Sky Roermond B.V., gevestigd [redacted], Sky
(gemachtigde: mr. G.A.C. Beckers),

ROE 20/1312

Skunk Roermond B.V., gevestigd [redacted], Skunk
(gemachtigde: mr. G.A.C. Beckers)

en

de burgemeester van de gemeente Roermond, de burgemeester
(gemachtigden: mr. M.G.G. van Nisselroij en [redacted]).

Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 10 oktober 2019 (de exploitatievergunningen) heeft de burgemeester aan Sky een vergunning verleend voor de exploitatie van een horecabedrijf aan de [redacted] in Roermond en aan Skunk een vergunning verleend voor de exploitatie van een horecabedrijf aan de [redacted] in Roermond.

Bij eveneens afzonderlijke besluiten van 2 april 2020 (de bestreden besluiten) heeft de burgemeester de bezwaren van eiseressen tegen de exploitatievergunningen ongegrond verklaard.

Eiseressen hebben tegen de bestreden besluiten beroep ingesteld.

De burgemeester heeft verweerschriften ingediend en de op de zaken betrekking hebbende stukken ingezonden.

De zaken zijn gevoegd behandeld. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 december 2020. Eiseressen hebben zich laten vertegenwoordigen door hun bestuurder, [redacted], en laten bijstaan door hun gemachtigde. De burgemeester heeft zich laten vertegenwoordigen door haar gemachtigden.

Na de zitting heeft de burgemeester een aanvullend stuk ingediend. Daarna is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

Wat is de kern van deze uitspraak?

1. De burgemeester heeft exploitatievergunningen verleend aan eiseressen voor de duur van vijf jaar. Die beperkte duur is volgens de burgemeester noodzakelijk, omdat de vergunning volgens haar schaars is. De rechtbank oordeelt in deze uitspraak dat de exploitatievergunningen ten onrechte voor een beperkt aantal jaren zijn verleend. Het gaat namelijk niet om schaarse vergunningen en er is ook geen andere reden om de duur van de vergunningen te beperken.

1.1. Verder oordeelt de rechtbank dat één specifiek voorschrift niet aan de exploitatievergunningen mocht worden verbonden. Dat voorschrift bepaalt namelijk dat het vóór de openingstijd ophouden in de nabijheid van de inrichting (door klanten) als overlast wordt aangemerkt en dat vindt de rechtbank niet redelijk. De andere voorschriften, die bepalen hoe en waar beveiligers hun werkzaamheden moeten uitvoeren, blijven wel in stand.

Wat is de achtergrond van deze zaak?

2. Sky exploiteert al enige tijd een coffeeshop op het adres [redacted] in Roermond. Aan Sky zijn opvolgende, tijdelijke vergunningen verleend voor de exploitatie van een horecabedrijf. In deze procedure staat de meest recente vergunning centraal. Datzelfde geldt voor Skunk, die al enige tijd een coffeeshop op het adres [redacted] in Roermond exploiteert.

2.1. De burgemeester heeft een aantal voorschriften en nadere voorschriften verbonden aan de exploitatievergunningen, waaronder enkele voorschriften die zien op de verplichting om beveiligingsmedewerkers in te huren met als doel om overlast zo veel als mogelijk te voorkomen. Eiseressen zijn het niet eens met die voorschriften, omdat zij onduidelijk, onredelijk en in strijd met de wet zijn, aldus eiseressen.

2.2. De burgemeester heeft beide exploitatievergunningen voor een beperkte duur verleend, omdat vergunningen voor coffeeshops volgens haar schaars zijn. Eiseressen vinden dit niet juist, omdat de vergunningen niet zijn verleend voor het exploiteren van een coffeeshop, maar voor het verkopen van alcoholvrije dranken. Vergunningen hiervoor zijn niet schaars.

2.3. Eiseressen en diverse omwonenden hebben bezwaar gemaakt tegen de exploitatievergunningen. De burgemeester heeft alle bezwaren ongegrond verklaard. De omwonenden hebben geen beroep ingesteld tegen de bestreden besluiten; eiseressen wel.

Wat is de reden voor de bestreden besluiten?

3. In de exploitatievergunningen is vermeld dat daaraan voorschriften worden verbonden met het oog op de handhaving van de openbare orde en ter bescherming van het woon- en leefklimaat in de omgeving. Voorts is in de exploitatievergunningen vermeld dat de gemeenteraad van Roermond bij besluit van 11 november 1997 heeft besloten tot het instellen van een maximumaantal van twee coffeeshops. Daardoor is volgens de burgemeester het aantal voor de exploitatie van coffeeshops benodigde vergunningen beperkt. Volgens de burgemeester betekent dit dat de vergunningen niet voor onbepaalde tijd kunnen worden verleend. In plaats daarvan worden de vergunningen voor een duur van vijf jaar verleend.

3.1. Bij de exploitatievergunningen zijn voorschriften en nadere voorschriften opgenomen. Een van de voorschriften is dat eiseressen afdoende maatregelen moeten nemen om zo veel mogelijk overlast te voorkomen in de omgeving van de coffeeshops. Daartoe behoort de inzet van beveiligers (ook sfeerbeheerders genoemd). De exploitatievergunningen verwijzen naar 'Nadere voorschriften sfeerbeheer coffeeshop Sky' respectievelijk 'Nadere voorschriften sfeerbeheer coffeeshop Skunk' (de nadere voorschriften) die bij de vergunningen zijn gevoegd ter verduidelijking van onder meer het begrip overlast en de taken en verantwoordelijkheden van de beveiligers. Onder overlast wordt volgens de nadere voorschriften ook begrepen het voor de openingstijd ophouden van klanten in de nabijheid van de coffeeshop. Volgens de nadere voorschriften moeten de beveiligers bovendien niet alleen in de coffeeshops, maar ook daarbuiten overlast zo veel als mogelijk voorkomen. In de nadere voorschriften is daarom een bepaald openbaar gebied aangewezen als gebied waar de beveiligers hun werkzaamheden moeten verrichten.

3.2. Bij de bestreden besluiten heeft de burgemeester de vergunningvoorschriften gewijzigd, in die zin dat het voorkomen van overlast is veranderd van een resultaatsverplichting in een inspanningsverplichting. Voor het overige heeft de burgemeester de exploitatievergunningen ongewijzigd in stand gelaten en de bezwaren van eiseressen ongegrond verklaard.

Waarom zijn eiseressen het niet eens met het bestreden besluit?

4. Eiseressen zijn het niet eens met twee aspecten van de bestreden besluiten. Het eerste ziet op de tijdelijke duur van de vergunningen en het tweede ziet op de nadere voorschriften die aan de exploitatievergunningen zijn verbonden.

4.1. Volgens eiseressen is geen sprake van schaarse vergunningen, omdat de Dienstenwet (en de Dienstenrichtlijn) niet van toepassing is op de gedoogstatus voor coffeeshops. Voorts is alleen een exploitatievergunning verleend voor de verkoop van alcoholvrije drank, wat geen schaarse markt is. Tot slot kan de burgemeester zich niet op het standpunt stellen dat het gelijkheidsbeginsel van toepassing is. Dat gelijkheidsbeginsel ligt ten grondslag aan de rechtsnorm dat bij schaarse vergunningen op enigerlei wijze ruimte moet worden geboden aan (andere/alle) gegadigden om naar de beschikbare vergunningen mee te dingen. Eiseressen exploiteren de coffeeshops al en in dit geval is sprake van een verlenging van de exploitatievergunningen en van de gedoogstatus. Anderen die een coffeeshop in de gemeente Roermond willen exploiteren, zullen nieuwkomers zijn, zodat geen sprake is van gelijke gevallen.

4.2. Eiseressen stellen dat de omschrijving van het begrip 'overlast' in de voorschriften onredelijk is, omdat daaronder ook wachtende klanten vóór openingstijd vallen. Een wachtrij kan echter onmogelijk worden voorkomen, zodat al bij voorbaat vaststaat dat eiseressen niet aan de vergunningvoorschriften kunnen voldoen. De voorschriften die zien op de door eiseressen in te huren beveiligers en de door hen te verrichten werkzaamheden maken niet duidelijk wat precies van de beveiligers wordt verwacht. Zo is niet duidelijk of zij moeten optreden tegen iedereen in het openbare gebied, of slechts tegen bezoekers van de coffeeshops. Voorts is niet duidelijk welk optreden precies wordt verwacht van de beveiligers. Moeten zij bijvoorbeeld zelf handhaven, of moeten zij de politie of gemeentelijke handhaving bellen als zij een overtreding constateren? De voorschriften ten aanzien van de door de beveiligers uit te voeren taken zijn volgens eiseressen ook in strijd met de Wet op de particuliere beveiligingsorganisaties en rechercheburcaus (de Wpbr),

omdat de voorschriften tot gevolg hebben dat de beveiligers taken uitvoeren die zijn voorbehouden aan aangewezen politie- of gemeenteambtenaren.

Welke vragen gaat de rechtbank bespreken?

5. Voordat de rechtbank kan toekomen aan de beoordeling van de beroepsgronden, moet zij nagaan wat de reikwijdte van de exploitatievergunningen is. Is dit slechts een vergunning voor legale horeca-activiteiten, of ziet zij ook op de verkoop van softdrugs? De rechtbank zal daarom hierna de volgende vragen beantwoorden:
a. wat is de reikwijdte van de exploitatievergunning?
b. mocht de burgemeester de duur van de exploitatievergunningen beperken tot vijf jaar?
c. heeft de burgemeester in redelijkheid de gewraakte voorschriften aan de exploitatievergunningen kunnen verbinden?

Wat is de reikwijdte van de exploitatievergunningen?

6. Aan eiseressen is volgens de tekst van de exploitatievergunningen "een vergunning voor de exploitatie van een horecabedrijf (coffeeshop)" verleend. Voor zover de burgemeester heeft willen stellen dat met de exploitatievergunningen ook de verkoop van softdrugs wordt vergund, is dat in strijd met de Opiumwet die verkoop van softdrugs verbiedt. Het is vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) dat dit verbod betekent dat de verkoop van softdrugs niet kan worden gereguleerd.[1] Het vergunnen van de verkoop van softdrugs is een dergelijke, niet toegestane, regulering. De rechtbank ziet overigens ook geen aanleiding om aan te nemen dat de exploitatievergunningen in dit geval de verkoop van softdrugs inderdaad vergunnen. In de exploitatievergunningen is namelijk niet opgenomen dat eiseressen op grond van de exploitatievergunning het recht hebben om softdrugs te verhandelen vanuit de horeca-inrichtingen.

6.1. Los van het voorgaande omschrijft artikel 2:27 van de Algemene Plaatselijke Verordening Roermond (de APV) een horecabedrijf als volgt:

> "de voor het publiek toegankelijke, besloten ruimte waarin bedrijfsmatig of in een omvang alsof zij bedrijfsmatig was logies wordt verstrekt of dranken worden geschonken of rookwaren of spijzen voor directe consumptie worden bereid of verstrekt. Onder een horecabedrijf wordt in ieder geval verstaan: een hotel, restaurant, pension, café, cafetaria, snackbar, discotheek, buurthuis of clubhuis. Onder horecabedrijf wordt tevens verstaan een bij dit bedrijf behorend terras en andere aanhorigheden."

6.2. In de APV is geen afzonderlijke regeling opgenomen voor exploitatievergunningen voor inrichtingen gericht op de verkoop van softdrugs. De burgemeester is daarom niet bevoegd om een (exploitatie)vergunning te verlenen ten behoeve van de verkoop van softdrugs.

6.3. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat met de exploitatievergunningen slechts legale (horeca-)activiteiten worden vergund. De verboden activiteiten (verkoop van softdrugs) worden niet vergund, maar gedoogd. Gedogen is niet gelijk te stellen met legaliseren.[2] Een gedoogverklaring is bovendien geen besluit en kan ook

---

[1] Bij wijze van voorbeeld van deze vaste rechtspraak noemt de rechtbank de uitspraak van de Afdeling van 6 november 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3705.
[2] Arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 5 juli 1988, zaaknr. 289/86, *Happy Family*, ECLI:EU:C:1988:360.

niet gelijkgesteld worden met een besluit. Dit is slechts anders in gevallen waarin de gedoogverklaring wordt ingetrokken.[3] Dat is echter in onderhavige zaken niet aan de orde.

6.4. De rechtbank kan in deze zaken dan ook alleen oordelen over de exploitatievergunningen voor zover die zien op het uitbaten van een legaal horecabedrijf.

Mocht de burgemeester de duur van de exploitatievergunningen beperken tot vijf jaar?

Wat is het toetsingskader?

7. In de exploitatievergunningen is vermeld dat de duur ervan wordt beperkt tot vijf jaar op grond van artikel 33 van de Dienstenwet, omdat het aantal beschikbare vergunningen is beperkt om dwingende redenen van algemeen belang.

7.1. Artikel 11, eerste lid, aanhef en onder b, van de richtlijn nr. 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (de Dienstenrichtlijn) bepaalt dat een aan een dienstverrichter verleende vergunning geen beperkte geldigheidsduur heeft, tenzij het aantal beschikbare vergunningen beperkt is door een dwingende reden van algemeen belang. Artikel 11, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenrichtlijn is geïmplementeerd in artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b van de Dienstenwet.

7.2. In de verweerschriften in beroep heeft de burgemeester nog een tweede grondslag aan de beperking van de duur ten grondslag gelegd. In het Nederlands recht geldt volgens de burgemeester een rechtsnorm die ertoe strekt dat bij de verdeling van schaarse vergunningen door het bestuur op enigerlei wijze aan (potentiële) gegadigden ruimte moet worden geboden om naar de beschikbare vergunning(en) mee te dingen. Uit deze rechtsnorm vloeit voort dat schaarse vergunningen in beginsel niet voor onbepaalde tijd, maar alleen tijdelijk kunnen worden verleend. De burgemeester verwijst hierbij naar een uitspraak van de Afdeling van 2 november 2016.[4] De rechtbank zal niet alleen de oorspronkelijke -bij punt 7.1. genoemde- grondslag, maar ook deze tweede grondslag hierna beoordelen.

Is sprake van een schaarse vergunning?

8. Volgens een algemeen gehanteerde definitie is sprake van schaarse publieke rechten *"als de som van de omvang van de aanvragen het aantal beschikbare publieke rechten overtreft"*.[5] Niet is gebleken dat een maximumaantal geldt ten aanzien van exploitatievergunningen voor horecabedrijven. Gelet hierop en op de ruime omschrijving van het begrip horecabedrijf in artikel 2.27 van de APV, moet er in beginsel van worden uitgegaan dat exploitatievergunningen voor horecabedrijven niet schaars zijn.

8.1. Het standpunt van de burgemeester dat in dit geval wel sprake is van schaarse vergunningen, omdat de exploitatievergunning is verleend aan een coffeeshop en het aantal coffeeshops is gemaximeerd, volgt de rechtbank niet. Zoals hiervoor is uiteengezet, heeft de burgemeester slechts exploitatievergunningen verleend (en mogen verlenen) voor de exploitatie van (legale) horeca-activiteiten en niet voor de verkoop van softdrugs.

---

[3] Uitspraak van de Afdeling van 24 april 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1356.
[4] ECLI:NL:RVS:2016:2927.
[5] Conclusie van A-G Widdershoven van 6 juni 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1847, punt 3.26 en de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1013.

8.2. Dat aan coffeeshops daarnaast ook een gedoogverklaring wordt afgegeven (of dat zij zonder gedoogverklaring worden gedoogd), staat los van de afgifte van de exploitatievergunningen. Eventueel zou kunnen worden betoogd dat de gedoogverklaringen op zichzelf bezien schaarse rechten zijn. De burgemeester stelt zich ook op het standpunt dat in de exploitatievergunningen impliciete gedoogverklaringen zijn opgenomen. Voor zover in de exploitatievergunningen impliciete gedoogverklaringen zijn opgenomen, stelt de rechtbank vast dat de burgemeester de duur van die gedoogverklaringen niet afzonderlijk heeft bepaald. Dat betekent dat de duur van de gedoogverklaringen, zo die al in de exploitatievergunningen gelezen dienen te worden, de duur van de exploitatievergunning volgt.

9. De burgemeester heeft een beleidsregel opgesteld voor de verdeling van exploitatievergunningen en gedoogverklaringen aan coffeeshops (de Beleidsregel houdende bepalingen inzake de verdeling van exploitatievergunningen coffeeshops gemeente Roermond 2020). Tegen een toewijzende gedoogverklaring kan geen rechtsmiddel worden aangewend. Zij kan dus niet aan de rechtbank worden voorgelegd. Partijen hebben, zoals uit deze procedure en de daarin ingenomen standpunten blijkt, wel behoefte aan duidelijkheid over de status van gedoogverklaringen voor coffeeshops. De rechtbank ziet daarom aanleiding om toch, ten overvloede, enkele inhoudelijke overwegingen in deze uitspraak op te nemen over de vraag of een (afzonderlijke) gedoogverklaring ten aanzien van de verkoop van softdrugs onderworpen kan zijn aan de regels ter zake schaarse vergunningen. De rechtbank vindt dat dit niet het geval kan zijn. Daartoe is het volgende van belang.

9.1. Zowel de Dienstenwet als de Dienstenrichtlijn zien slechts op schaarse vergunningen. Ook de door de Afdeling geformuleerde algemene rechtsnorm ziet slechts op schaarse vergunningen. Een gedoogverklaring is echter geen vergunning. Evenmin kan voor de verkoop van softdrugs een vergunning worden verleend zolang de Opiumwet (onveranderd) geldt.

9.2. Voorts zijn de Dienstenwet, de Dienstenrichtlijn en de algemene rechtsnorm gebaseerd op Unierechtelijke vrijheden. Zij zijn gericht op de bescherming van de mededingingskansen. De regels die gelden voor schaarse vergunningen beschermen daarom de gegadigden voor een dergelijke schaarse vergunning. Ten aanzien van de verkoop van softdrugs zijn dat dan ook de (potentiële) uitbaters van coffeeshops die softdrugs willen verkopen. Het Europese Hof van Justitie heeft eerder geoordeeld dat coffeeshophouders zich, ten aanzien van de verkoop van softdrugs, niet kunnen beroepen op Unierechtelijke vrijheden.[6] Nu zij zich niet kunnen beroepen op die vrijheden, kunnen zij zich evenmin beroepen op de daarop gebaseerde Dienstenwet, Dienstenrichtlijn en algemene rechtsnorm. Die regels strekken niet te hunner bescherming.

9.3. Het systeem dat de burgemeester voor ogen heeft met de in overweging 9 genoemde beleidsregel, zou neerkomen op regulering van de verkoop van softdrugs. De burgemeester onderkent dat ook, omdat de toelichting op de beleidsregel als volgt begint: "Met deze beleidsregel wordt een duidelijk kader gesteld waarmee de gemeente Roermond de handel in softdrugs de komende jaren kan reguleren.". Het is echter vaste rechtspraak dat regulering van de verkoop van softdrugs niet mogelijk is zolang de Opiumwet die verkoop verbiedt.

---

[6] Arrest van 16 december 2010, zaaknr. C-137/09, *Josemans*, ECLI:EU:C:2020:774.

9.4. Uit de door de burgemeester genoemde uitspraak van de Afdeling[7] kan niet worden afgeleid dat de Afdeling de in de vorige overweging genoemde vaste rechtspraaklijn heeft willen verlaten. Na die uitspraak heeft de Afdeling immers nog de vaste lijn bevestigd (bijvoorbeeld in de uitspraak waarnaar hiervoor in overweging 6 is verwezen). Evenmin is in die uitspraak een aanknopingspunt te vinden voor het standpunt dat het geoorloofd is om beleidsregels op te stellen die uitdrukkelijk tot doel hebben om de handel in softdrugs te reguleren.

9.5. Om de voorgaande redenen, zowel ieder voor zich als in onderlinge samenhang gelezen, is de rechtbank van oordeel dat de regels die gelden voor de verdeling van schaarse vergunningen niet van toepassing zijn op een gedoogverklaring voor de verkoop van softdrugs.

Konden de exploitatievergunningen voor bepaalde tijd worden verleend?
10. Zoals uit rechtspraak van de Afdeling volgt, vallen horeca-activiteiten onder de Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn.[8] Gelet op artikel 11 van de Dienstenrichtlijn en artikel 33 van de Dienstenwet geldt een vergunning voor onbepaalde tijd, tenzij zich een van de in die artikelen genoemde uitzonderingen voordoet. Aangezien de door de burgemeester ingeroepen uitzondering zich niet voordoet en ook anderszins niet is gebleken van een andere uitzondering, dienen de exploitatievergunningen voor onbepaalde tijd te gelden.

10.1. Ter zitting heeft de burgemeester gesteld dat de exploitatievergunningen ook een beperkte duur hebben ter bescherming van de openbare orde en het woon- en leefklimaat. Dit standpunt is niet eerder in de procedure ingenomen en de besluitvorming bevat geen aanknopingspunt dat de burgemeester met de beperkte duur daadwerkelijk de openbare orde of het woon- en leefklimaat heeft willen beschermen. Dit standpunt van de burgemeester laat de rechtbank dan ook verder buiten beschouwing.

Wat is de conclusie met betrekking tot de duur van de exploitatievergunningen?
11. De rechtbank is in dit geval van oordeel dat geen sprake is van een schaars recht en dat evenmin een andere reden bestaat om de exploitatievergunningen voor bepaalde duur te verlenen. De exploitatievergunningen dienen voor onbepaalde tijd te gelden. Dit betekent dat voorschrift 1, waarmee de duur van de exploitatievergunningen wordt beperkt, niet aan de exploitatievergunningen mocht worden verbonden.

<u>Heeft de burgemeester in redelijkheid de gewraakte voorschriften aan de exploitatievergunningen kunnen verbinden?</u>

Wat is het toetsingskader?
12. Op grond van artikel 1:4, eerste lid, van de APV kunnen aan een vergunning die krachtens de APV wordt verleend, voorschriften en beperkingen worden verbonden. Die voorschriften en beperkingen strekken slechts tot bescherming van het belang of de belangen in verband waarmee de vergunning is vereist.

[7] Uitspraak van 19 december 2018, ECLI:NL:RVS:2018:4158.
[8] Uitspraak van de Afdeling van 17 april 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1262.

13. De burgemeester heeft voorschriften aan de exploitatievergunningen verbonden. Een van de voorschriften luidt als volgt:

> "U neemt afdoende maatregelen om te voorkomen dat overlast ontstaat in de omgeving van de coffeeshop. Ter voorkoming van overlast stelt u in ieder geval voldoende, maar minimaal twee beveiligers aan. [...] Het sfeerbeheer wordt uitgevoerd conform de bij deze vergunning gevoegde 'Nadere voorschriften sfeerbeheer coffeeshop Skunk'."

Als algemene definitie van 'overlast', is in de nadere voorschriften het volgende opgenomen:

> "Overlast kan worden aangeduid als een gedraging waarvan in redelijkheid mag worden aangenomen dat die door anderen als hinderlijk dan wel bedreigend kan worden ervaren."

13.1. In de nadere voorschriften is opgenomen dat het sfeerbeheer wordt uitgevoerd vanaf een half uur voor openingstijd van de inrichting tot een half uur na sluitingstijd van de inrichting. Verder is in de nadere voorschriften een aantal situaties opgenomen die als overlast worden aangemerkt en is een omschrijving gegeven van wat het sfeerbeheer inhoudt.

14. Het al dan niet verbinden van voorschriften aan een exploitatievergunning is een discretionaire bevoegdheid van de burgemeester. Dat houdt in dat de burgemeester een zekere mate van vrijheid heeft bij de beslissing om wel of geen voorschriften aan een exploitatievergunning te verbinden. Datzelfde geldt voor de vaststelling van de voorschriften zelf. De bestuursrechter moet beoordelen of de burgemeester in redelijkheid de gewraakte voorschriften aan de exploitatievergunning heeft kunnen verbinden.[9]

14.1. De burgemeester heeft voorschriften aan de exploitatievergunningen verbonden met het oog op de handhaving van de openbare orde en ter bescherming van het woon- en leefklimaat in de omgeving van het horecabedrijf. Dit is een doel dat het verbinden van voorschriften aan de exploitatievergunningen kan rechtvaardigen. De burgemeester is daarom in het algemeen bevoegd om voorschriften aan de exploitatievergunningen te verbinden die zien op de voorkoming of beperking van overlast als gevolg van de exploitatie.

Is voldoende duidelijk welke inzet van beveiligers wordt verwacht?

15. In de nadere voorschriften is opgenomen dat de sfeerbeheerders bezoekers van de coffeeshop aanspreken teneinde overlast te voorkomen of te beëindigen (nader voorschrift 2.7). Voorts is in de nadere voorschriften opgenomen dat de sfeerbeheerders de overlastveroorzaker de toegang tot de coffeeshop ontzeggen, indien dit noodzakelijk blijkt te zijn (nader voorschrift 2.8). Voorts is in nader voorschrift 2.1. opgenomen dat de sfeerbeheerders bevoegde beveiligers zijn in dienst van een beveiligingsorganisatie als bedoeld in de Wpbr.

[9] Zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 2 maart 2016, ECLI:NL:RVS:2016:519, rov. 12.3.

15.1. De rechtbank is van oordeel dat de in overweging 15 genoemde voorschriften voldoende duidelijk maken wat van eiseressen wordt verwacht. Ter zitting is vastgesteld dat de voorschriften enkel betrekking hebben op klanten van eiseressen. Dat volgt ook uit de tekst van de nadere voorschriften. Eiseressen moeten op basis van de nadere voorschriften sfeerbeheerders inzetten die klanten aanspreken. Dit moeten de sfeerbeheerders doen als overlast wordt veroorzaakt of als zij aanvoelen dat overlast dreigt te ontstaan. Van beveiligers die voldoen aan eisen die de Wbpr stelt, mag worden verwacht dat zij kunnen inschatten wanneer zich een overlastsituatie voordoet of dreigt voor te doen. Als een klant overlast veroorzaakt en als is gebleken dat het aanspreken van de klant onvoldoende is om de overlast te beëindigen, dan dient de toegang tot de coffeeshop te worden ontzegd. Verder dan aanspreken, gaat de inspanningsverplichting niet. Immers, in de nadere voorschriften is opgenomen dat de termen 'sfeerbeheer' en 'overlast' voor interpretatie vatbaar zijn, dat dit niet wenselijk is en dat daarom in de nadere voorschriften regels zijn opgenomen over hoe het sfeerbeheer moet worden uitgevoerd. Hiermee zou onverenigbaar zijn dat sfeerbeheer verder gaat dan specifiek omschreven in de nadere voorschriften.

15.2. De sfeerbeheerders hoeven, zoals hiervoor is toegelicht, hun werkzaamheden slechts uit te voeren vanaf een half uur voor opening van de coffeeshops tot een half uur na sluiting van de coffeeshops.

15.3. Aan eiseressen kan worden toegegeven dat onduidelijk kan zijn wie een klant van de coffeeshops is en wie niet. Echter, sfeerbeheerders hoeven niet iedereen aan te spreken. Zij hoeven slechts personen aan te spreken die overlast veroorzaken of dreigen te veroorzaken. In deze situaties kan van de sfeerbeheerders worden verwacht dat zij bij twijfel vragen of de overlast veroorzakende persoon een klant is van de coffeeshops.

15.4. Voor zover eiseressen hebben opgemerkt dat de sfeerbeheerders geen bevoegdheid hebben om te controleren of klanten verboden middelen of alcoholhoudende substanties nuttigen, merkt de rechtbank op dat sprake is van een inspanningsverplichting en dat de sfeerbeheerders de middelen niet hoeven te controleren. Als de sfeerbeheerders zich inspannen om alcoholgebruik en gebruik van verdovende middelen zo veel als mogelijk te beëindigen of te voorkomen, dan wordt voldaan aan de opgelegde inspanningsverplichting. Bij twijfel over de vraag of sprake is van een alcoholhoudende substantie of een verboden middel, ligt het op de weg van de sfeerbeheerders om met de klant in gesprek te gaan om duidelijkheid te verkrijgen. Indien er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat sprake is van een alcoholhoudende substantie of een verboden middel, dan kan de burgemeester eiseressen niet tegenwerpen dat de inspanningsverplichting is geschonden als later blijkt dat toch sprake was van alcoholhoudende substanties of verboden middelen.

15.5. De door eiseressen gewraakte nadere voorschriften 3.1.3. tot en met 3.1.19. zijn dan ook voldoende duidelijk.

Is de inzet van beveiligers in het publieke domein in strijd met de Wpbr?
16. Eiseressen betogen dat de inzet van beveiligers in het publiek domein in strijd is met de Wpbr. Daartoe stellen eiseressen dat de sfeerbeheerders buiten de coffeeshop werkzaamheden moeten verrichten die eigenlijk tot de taak van de politie of de gemeentelijke handhaving behoren.

16.1. Gelet op wat de rechtbank hiervoor in rechtsoverwegingen 15 tot en met 15.5 heeft overwogen, rust op de sfeerbeheerders slechts de verplichting om klanten van de coffeeshops aan te spreken als zij overlast (dreigen te) veroorzaken. Verder dan dat gaat de verplichting niet. Deze (beperkte) verplichting is niet in strijd met de Wpbr, ook niet als de werkzaamheden in het publieke domein worden uitgevoerd.

Heeft de burgemeester in redelijkheid mogen bepalen dat het ophouden in de nabijheid van de inrichtingen als overlast wordt aangemerkt?
17. In nadere voorschrift 3.1.2. is bepaald dat onder overlast in ieder geval wordt verstaan "Het voor de openingstijd ophouden in de nabijheid van de inrichting."

17.1. De burgemeester heeft in beroep nader toegelicht dat wachtende klanten door omwonenden als hinderlijk en bedreigend worden ervaren en dat dit blijkt uit de door omwonenden bij de burgemeester ingediende klachten. De burgemeester stelt zich op het standpunt dat dit voorschrift kon worden opgenomen ter bescherming van het woon- en leefklimaat in de omgeving van de coffeeshops.

18. De rechtbank is van oordeel dat het voorschrift terzake wachtende klanten niet in redelijkheid aan de exploitatievergunning kon worden verbonden. De burgemeester heeft ter zitting gesteld dat niet het wachten zelf overlast oplevert, maar dat de klanten tijdens het wachten andere overlast gevende handelingen verrichten. Wachtende klanten veroorzaken volgens de burgemeester bijvoorbeeld overlast doordat zij tijdens het wachten wildplassen. De burgemeester heeft niet kunnen toelichten waarom het wachten zelf daadwerkelijk hinderlijk is. De rechtbank acht ook niet aannemelijk dat van het wachten, zonder bijkomende handelingen, enige overlast uitgaat.

18.1. Aan de exploitatievergunningen zijn voorts meer concrete voorschriften verbonden terzake alle door de burgemeester ter zitting genoemde bijkomende, overlast gevende handelingen (zoals wildplassen). Het voorschrift terzake wachtende klanten heeft dan ook geen zelfstandige of toegevoegde waarde. De rechtbank acht wachtende klanten vlak voor openingstijd tot slot onvermijdelijk. Uiteindelijk heeft het voorschrift dus slechts nadelige gevolgen voor eiseressen, terwijl het geen zelfstandig doel dient.

18.2. Gelet op het voorgaande heeft de burgemeester het nader voorschrift 3.1.2. niet in redelijkheid aan de exploitatievergunningen kunnen verbinden.

Wat is de conclusie met betrekking tot de gewraakte vergunningvoorschriften?
19. De door eiseressen gewraakte nadere voorschriften 3.1.3. tot en met 3.1.19. zijn voldoende duidelijk. De inzet van sfeerbeheerders is in dit geval niet in strijd met de wet, ook niet als de sfeerbeheerders hun werkzaamheden in het publieke domein uitvoeren. De burgemeester heeft echter niet in redelijkheid kunnen bepalen dat het voor de openingstijd ophouden in de nabijheid van de inrichtingen als overlast wordt aangemerkt.

Conclusie, gevolgen en proceskosten

20. De exploitatievergunningen zijn ten onrechte voor bepaalde tijd verleend. Verder heeft de burgemeester niet in redelijkheid het voorschrift terzake wachtende klanten aan de exploitatievergunningen kunnen verbinden. De burgemeester heeft ten onrechte de daartegen gerichte bezwarenongegrond verklaard. De beroepen zijn dan ook in zoverre gegrond.

20.1. De bestreden besluiten worden gedeeltelijk vernietigd voor zover zij zien op de duur van de exploitatievergunningen en op het voorschrift terzake wachtende klanten. De rechtbank ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien door het aan de exploitatievergunningen verbonden voorschrift 1 en het nadere voorschrift 3.1.2. te herroepen.

21. Aangezien de beroepen gegrond worden verklaard, dient de burgemeester het door eiseressen betaalde griffierecht aan hen te vergoeden.

22. De rechtbank veroordeelt de burgemeester in de door eiseressen gemaakte proceskosten in beroep. De rechtbank ziet eveneens aanleiding om de burgemeester in de proceskosten in bezwaar te veroordelen. De hoogte van de proceskosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht (het Bpb) vast op € 2.136,00 voor door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Voor de in aanmerking te nemen proceshandelingen worden 4 punten toegekend (1 punt voor het indienen van een bezwaarschrift, 1 punt voor het bijwonen van de hoorzitting in bezwaar, 1 punt voor het indienen van een beroepschrift en 1 punt voor het bijwonen van de zitting in beroep), met een waarde van € 534,00 per punt. Het gewicht van de zaak wordt bepaald op gemiddeld, wat overeenkomt met wegingsfactor 1. De beroepen van eiseressen worden aangemerkt als samenhangende zaken als bedoeld in artikel 3 van het Bpb. Eiseressen zijn namelijk samen door één gemachtigde bijgestaan, hun beroepschriften zijn nagenoeg identiek en de beroepen zijn gevoegd behandeld. Voor de vaststelling van de hoogte van de proceskostenvergoeding worden de zaken daarom samen beschouwd als één zaak.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten voor zover daarbij de bezwaren ter zake het aan de exploitatievergunningen verbonden voorschrift 1 en nader voorschrift 3.1.2. ongegrond zijn verklaard;
- herroept het aan de exploitatievergunningen verbonden voorschrift 1 en nader voorschrift 3.1.2.;
- draagt de burgemeester op om het betaalde griffierecht van € 354,00 aan Sky te vergoeden;
- draagt de burgemeester op om het betaalde griffierecht van € 354,00 aan Skunk te vergoeden;
- veroordeelt de burgemeester in de proceskosten tot een bedrag van € 2.136,00 (wegens kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand), te betalen aan eiseressen.

Aldus vastgesteld door mr. T. Dohmen, voorzitter, en mr. R.M.M. Kleijkers en mr. J.M.E. Kessels, leden, in aanwezigheid van mr. E.W. Seylhouwer, griffier.

De beslissing is in het openbaar uitgesproken op: 30 MRT 2021

griffier

Dohmen
voorzitter

de griffier is verhinderd de uitspraak te ondertekenen

Afschrift verzonden aan partijen op: 30 MRT 2021

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan door een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Knipselkrant woensdag 7 april 2021

Dagblad de Limburger, woensdag 7 april 2021

UITSPRAAK RECHTER

Buurt wil garantie voor vertrek coffeeshop

ROERMOND
DOOR GERTIE DRIESSEN

De buurt rond coffeeshop Sky in Roermond wil weten wat de gevolgen zijn van de uitspraak van de rechter. Ze vragen zich af of de burgemeester de toezegging dat Sky in 2024 vertrekt nu gaat waarmaken.

De bewoners hebben afgelopen weekend een brief naar burgemeester Rianne Donders gestuurd met een afschrift naar de raad. Daarin verwijzen ze naar het artikel van zaterdag in *De Limburger* dat de uitspraak van de rechtbank 'een bom onder het nieuwe coffeeshopbeleid legt.' De rechter stelde eigenaar Peter Hendriks van de huidige twee coffeeshops in het gelijk en oordeelde dat de burgemeester aan de vergunningen voor de shops ten onrechte een termijn van vijf jaar heeft gekoppeld. Ergo, Hendriks raakt zijn vergunningen in oktober 2024 niet kwijt.

De burgemeester heeft toegezegd dat op die datum de huidige coffeeshops uit het centrum weg zijn. Wie dan een coffeeshop mag runnen in Roermond is onderdeel van een lopende procedure die voor iedereen open is gesteld.

Volgens Donders was de gemeente dit wettelijk verplicht. Vergunningen waarvan er maar een paar worden vergeven zijn schaars en daarom slechts van beperkte duur zodat anderen na verloop van tijd ook een kans krijgen. De rechtbank bepaalde echter dat deze Europese richtlijn niet van toepassing is op coffeeshops, omdat de verkoop van softdrugs slechts wordt gedoogd en voor de wet niet bestaat.

De omwonenden wijzen erop dat niet alleen de advocaat van Hendriks steeds heeft betoogd dat een vergunning voor een coffeeshop geen 'schaarse vergunning' is, maar dat zij dat tijdens de zitting van de commissie bezwaarschriften zelf ook te berde hebben gebracht. De buurt vraagt zich af hoe Donders het sluiten van Sky in 2024 nu denkt te garanderen.

Ze doet de suggestie om de huidige procedure te staken en opnieuw met coffeeshophouder Hendriks om de tafel te gaan zitten. „Hij heeft al vele jaren onderzoek gedaan en geïnvesteerd in mogelijke nieuwe locaties. Maar alle voorstellen van zijn kant lijken gedwarsboomd om welke redenen dan ook", meldt de brief.

Hendriks laat in een reactie weten open te staan voor een gesprek.

t.a.a Griffier dhr. Verbuurt
(uitreiken)

Aan de Burgemeester der Gemeente Roermond
Mevrouw M.J.D. (Rianne) Donders-de Leest
i.a.a. de Gemeenteraad Roermond
Markt 31
6041 EM ROERMOND

Roermond, 5 april 2021

Onderwerp: rechtszaken coffeeshop Sky, Venloseweg, Roermond en consequenties 2

Geachte mevrouw Donders,

Op onze brief, gedagtekend 10 maart 2021, hebben wij tot op heden -nog- geen reactie mogen ontvangen. In De Limburger van zaterdag 3 april 2021 lezen wij bewoners van de Venloseweg e.o. dat de Rechtbank met de uitspraak een bom onder het coffeeshopbeleid heeft gelegd met alle gevolgen van dien. En zeker ook voor ons bewoners. Wat betekent dat voor de nog andere overige aangespannen rechtszaken?

Eind december 2019 zijn door omwonenden een dertigtal bezwaren in gediend tegen de gewijzigde exploitatie-vergunning Sky Roermond B.V. en daarop is een hoorzitting op 4 februari 2020 geweest in het Stadhuis. De commissie behandeling bezwaarschriften heeft in 2020 geoordeeld dat de impact coffeeshop Sky voor het leef en woongenot een ontoelaatbare impact heeft! De advocaat van de ondernemer en de ondernemer zelf alsmede bezwaarmakers hebben eerder aangegeven en ook bij de commissie bezwaren dat een vergunning om een coffeeshop te exploiteren geen zogeheten schaarste vergunning is!

De ondernemer de heer P. Hendriks heeft al vele jaren de nodige en kostbare investeringen gedaan waaronder onderzoek naar geschikte locaties en aankoop van onroerende zaken. Alle voorstellen van zijn kant lijken te zijn gedwarsboomd om welke redenen dan ook.

De vraag zoals u ook al eerder is gesteld is en blijft: "*hoe denkt de gemeente, en u in het bijzonder, zicht te kunnen houden op gemaakte harde toezegging dat de coffeeshop Sky uiterlijk in oktober 2024 wordt verplaatst.*" Het gaat in deze om meer dan een belofte, zie hiervoor de uitspraak/advies van de bezwarencommissie eerder.

Feit blijft dat de ondernemer ook niet op al die procedures zit te wachten en hij gewoon nog steeds menens is om netjes te verhuizen.
De vraag is in hoeverre u er zelf nog toe bereid toe bent om tot een overleg te komen dat leidt tot een aanvaardbare en acceptabele oplossing en om een einde te maken aan de onzekerheid voor velen. Het eindeloos procederen kost de gemeente en dus de burger enorm veel geld en het moet toch geen prestigekwestie worden vinden wij.

Wij vernemen graag u reactie.

GEMEENTE ROERMOND
- 6 APR 2021

Met vriendelijke groet,

Door Coronamaatregelen zijn de namen en huisnummer enkel weergegeven.
Bewoners Venloseweg Roermond
Fam. Adriaans (nr.11), fam. Aaltink en Janssens (nr. 239), Fam. Dings (nr. 24), fam. Edixhoven (nr. 119), fam. Kleijnen (nr. 5), fam. Larik (nr. 29), fam. Meisters (nr. 55), fam. Niessen (nr. 21), fam. Schouten (nr.7)

Bewoners Ernst Casimirstraat Roermond
Fam. Van den Berhg-de Bock (nr. 9), Fam. J. Doorman (nr. 14), Fam. H. Timmers (nr. 18)

Voorstel behandelwijze (A)/B/C/D
raad dd: 8-4-2021